

Старият уличен търговец веднага забеляза момчето, рязко отличаващо се сред тълпата от добре облечени брокери и банкери, изпълнили улиците на Долен Манхатън. Късо подстриганата черна коса, която, ако беше чиста, щеше да се вие на непокорни къдрици, сега стърчеше на сплъстени кичури изпод прокъсаната филцова шапка. Закърпена риза, разкопчана на врата навярно заради юлската жега, покриваше тесните му крехки рамене, а парче кожен ремък придържаше мърлявия, прекалено голям панталон. Момчето едва тътрюзеше краката си, обути в груби черни ботуши, подходящи по-скоро за някой гигант, и стискаше под мишница продълговат вързоп.

Уличният търговец се облегна на ръчната количка, върху която бяха подредени тави със сладкиши, и се загледа в момчето, което си пробиваше път през многолюдното множество, сякаш беше враг, който трябваше да бъде завладян. Старецът често забелязваше това, което убягваше от погледа на околните, и нещо в този млад скитник привлече вниманието му.

– Ей, ти, *ragazzo*¹. Има сладкиш за теб. Въздушен като целувка на ангел. *Vieni qui!*²

Хлапакът обърна глава и се вторачи с копнеж в лакомствата, които съпругата на търговеца печеше всеки ден. Мъжът почти го чуваше как мислено брои монетите, скрити във вързоп, който здраво притискаше към себе си.

– Ела, *ragazzo*. Това е подарък! – викна продавачът и му протегна голям ябълков сладкиш. – Подарък от стар човек за един новодошъл в най-важния град в света.

¹ Момче (ит.). – Б. пр.

² Ела тук! (Ит.) – Б. пр.

Момчето мушна предизвикателно палец в колана на панталона си и се приближи към количката.

– Боже, откъде ти хрумна, че съм новодошъл?

Акцентът му, силен като аромата на растящия в Каролина жасмин, носещ се над памуковите полета, не можеше да се сбърка с нищо и старецът прикри усмивката си.

– Може би на мен, стария глупак, само така ми се струва, а?

Момчето сви рамене и подритна с върха на ботуша си някакъв боклук.

– Не казвам, че съм, ама не казвам и че не съм. – Посочи с мръсния си пръст към количката. – Колко искаш за това?

– Не казах ли, че е подарък?

Хлапакът помисли, сетне кратко кимна и протегна ръка.

– Много благодаря!

Докато вземаше сладкиша, към количката се приближиха двама бизнесмени в рединготи и с високи цилиндри на главите. Погледът на момчето пренебрежително се плъзна по дебелиите златни верижки на часовниците, сгънатите чадъри и излъсканите черни обувки.

– Проклети глупави янки – промърмори то.

Мъжете, увлечени в разговор, не го чува, но веднага след като си тръгнаха, старецът се намръщи.

– Май моят град не е подходящо място за теб, така ли? Минаха само три месеца, откакто войната свърши. Нашият президент е мъртъв. Страстите все още не са се уталожили.

Момчето приседна на ръба на тротоара, за да изяде сладкиша.

– Аз не уважавам много господин Линкълн¹. Мисля, че беше инфантилен.

– Инфантилен? *Madre di Dio!*² Какво означава тази дума?

– Глупав като дете.

– И откъде хаймана като теб знае такава учена дума?

Момчето засенчи с длан очи от прежуриящото следобедно слънце и ги присви срещу стареца.

– Четенето на книги е мое призвание! – важно обяви то. –

¹ Ейбрахам/Абрахам Линкълн (12 февруари 1809 г. – 15 април 1865 г.) е шестнайсетият (4 март 1861 – 15 април 1865) президент на САЩ и е първият президент от Републиканската партия. Той е яростен противник на робството, смъртно прострелян по време на спектакъл от актьора Джон Бут, привърженик на Юга. – Б. пр.

² Боже Господи! (Ит.) – Б. пр.

Точно тази дума научих от господин Ралф Уолдо Емерсън¹. Аз съм горещ почитател на господин Емерсън. – Деликатно гризна от крайчето на сладкиша. – Да си призная, не знаех, че е янки, когато започнах да чета есетата му. Направо пощурях, когато разбрах. Но тогава беше прекалено късно. Вече, както се казва, бях станал негов ученик.

– Този господин Емерсън. Какво толкова специално е казал?

Парченце ябълка беше залепнало за върха на мръсния пока-залец на момчето и то го облиза с малкия си розов език.

– Той говори за характера и самоувереността. Мен ако питаш, увереността в собствените сили е най-важното качество, което притежава човек, нали така?

– Според мен вярата в Бог е най-важното.

– От някое време вече не вярвам много в Бог, нито в Исус. Преди вярвах, но през последните няколко години на какво ли не се нагледах. Видях как янките колежа добитъка ни и палеха хамбарите ни. Как застреляха кучето ми Фъргис. Как госпожа Луис Годфри Форсайт изгуби съпруга си и сина си Хенри в един и същи ден. Очите ми се състариха.

Уличният търговец по-внимателно се взря в хлапака. Малко, сърцевидно лице. Леко вирнато носле. Струваше му се истински грях, ако деликатните му черти загрубееха с възмъжаването.

– На колко си години, *ragazzo*? Единайсет? Дванайсет?

Удивителните му тъмновиолетови очи предпазливо се присвиха.

– На достатъчно години, предполагам.

– Къде са родителите ти?

– Майка ми е починала при раждането ми. Баща ми умря в битката при Шайло² преди три години.

– Ами ти, *ragazzo*? Защо си дошъл тук, в моя град Ню Йорк?

Момчето натъпка последния залък в устата си, пхна вързопата под мишница и стана.

¹ Американски есеист и философ (1803–1882), един от най-напредничавите и оригинални мислители на своето време; автор на прочутата фраза „адвокат на дявола“, защитник на индивидуализма и личната свобода. Сред едни от най-известните му творби са „Самоувереност“ и сборникът с есета „Природата“ – Б. пр.

² Една от най-големите битки по време на Гражданската война, 6–7 април 1862 г. – Б. пр.

– Трябва да защитя това, което е мое. Още веднъж ти благодаря за сладкиша. Беше истинско удоволствие да се запозная с човек като теб. – Понечи да тръгне, сетне се поколеба. – И само за сведение... аз не съм момче. Името ми е Кит.

* * *

Докато Кит се придвижваше през жилищната част на града към площад „Вашингтон“, следвайки указанията на една дама от ферибота, ѝ хрумна, че може би не биваше да казва на стареца истинското си име. Човек, готвещ се да извърши убийство, не трябваше да се набива на очи. Само дето нямаше да бъде убийство. Беше въздаване на справедливост, макар че, ако я хванеха, съдилищата на янките едва ли щяха да го възприемат по този начин. Най-добре беше да се постараете никога да не разберат, че Катрин Луиз Уестън от плантацията „Възкръснала слава“, близо до това, което бе останало от Ръдърфорд, Южна Каролина, някога дори се е доближавала до проклетия им град.

Стисна по-здраво вързопа под мишница. Вътре бяха скрити шестразредният барабанен армейски револвер на баща ѝ; обратният билет за влака до Чарлстън; първият том на есетата на Емерсън; дрехите за преобличане; и парите, които щяха да ѝ трябват, докато беше тук. Щеше ѝ се да може да приключи с всичко още днес и да се върне у дома, но се нуждаеше от време, за да проучи навиците на онова копеле янки. Да го убие, беше само половината работа. Другата половина беше да не я заловят.

Досега Чарлстън беше най-големият град, който бе виждала, но Ню Йорк изобщо не приличаше на Чарлстън. Докато вървеше по шумните оживени улици, Кит беше принудена да признае, че наоколо имаше страхотни забележителности. Прекрасни църкви, елегантни хотели, универсални магазини с великолепни мраморни преддверия. Ала горчивината ѝ пречеше да се наслади на прекрасните гледки. Градът изглеждаше незащитен от войната, която бе унищожила и погубила Юга. Ако имаше Бог, тя се надяваше, че Той щеше да се погрижи душата на Уилям Т. Шърман¹ да гори в ада.

¹ Американски генерал (1820–1891), отличил се по време на Гражданската война; под негово командване е завзета Атланта на 1 септември 1864 г. – Б. пр.

Беше се зазяпала в една латерна, вместо да гледа къде върви, и се блъсна в пешеходец, бързащ към дома си.

– Хей, момче! Внимавай!

– Ти внимавай! – озъби се тя. – И не съм момче!

Но мъжът вече се бе скрил зад ъгъла.

Всички ли бяха слепи? От деня, в който напусна Чарлстън, хората я бъркаха с момче. Не ѝ се нравеше, но навярно така беше по-добре. Момче, скитащо се само, не изглеждаше толкова подозрително, колкото момиче. Макар че хората у дома никога не я бъркаха. Разбира се, те я познаваха, откакто се бе родила, и знаеха, че не понасяше всякакви момичешки финти-флюшки.

Само ако всичко не се бе променило толкова бързо. Южна Каролина. Ръдърфорд. „Възкръснала слава“. Дори самата тя. Онзи старец я бе взел за дете, но тя не беше. Вече бе навършила осемнайсет, което я правеше жена. Това беше нещо, което тялото ѝ не позволяваше да забрави, но умът ѝ отказваше да приеме. Рождената ѝ дата, ведно с пола винаги ѝ се бяха стрували случайна грешка и като кон, озовал се пред прекалено висока ограда, тя бе решила да се заинати.

Зърна пред себе си полицаи и се мушна сред група работници, понесли кутии с инструменти. Въпреки изядения сладкиш, все още беше гладна. И уморена. Ако в този момент беше в плантацията „Възкръснала слава“, щеше да се катери на едно от прасковените дървета, да лови риба или да бърби в кухнята със Софрония. Стисна с длан парчето хартия в джоба си, за да се увери, че все още е там, макар че адресът беше завинаги запечатан в паметта ѝ.

Преди да намери място, където да преношува, трябваше да види къщата. Може би щеше да зърне и човека, който заплашваше всичко, което обичаше. След това щеше да е готова да направи това, което не се бе удало на нито един войник от армията на Конфедерацията. Щеше да измъкне оръжието си и да убие майор Барън Натаниъл Кейн.

* * *

Барън Кейн беше опасно красив мъж със светлокестенява коса, изваян нос и сребристосиви очи, които придаваха на лицето му безразсъдния израз на човек, живеещ на ръба. Освен това

беше отегчен. Макар че Дора ван Нес беше красавица, винаги готова за сексуални приключения, той съжаляваше, задето я бе поканил на вечеря. Не беше в настроение да слуша бърборенето ѝ. Знаеше, че е готова за любовни подвизи, но нарочно се бавеше над чашата с коняк. Вземаше жените според своите условия, не според техните, а отлежал коняк като този заслужаваше да се оцени по достойнство.

Бившият собственик на къщата имаше отлична винена изба, чието съдържание, както и самият дом, беше станало владение на Кейн благодарение на железните му нерви и чифт попове. Той извади тънка пура от дървената кутия, която икономката бе оставила за него на масата, отрязва единия ѝ край и я запали. След няколко часа го очакваха в един от най-добрите клубове в Ню Йорк, където със сигурност щеше да има игра на покер с високи залози. Но преди това щеше да се наслади на прелестите на Дора.

Когато се облегна назад в стола си, младият мъж забеляза погледа ѝ, вперен в белега, който обезобразяваше горната страна на дясната му ръка. Това беше един от многото, които бе получил по време на войната, и изглежда, всички я възбуждаха.

– Не мисля, че чу и дума от това, което казах тази вечер, Барън – кокетно се усмихна любовницата му и облиза с език устните си.

Кейн знаеше, че жените го намират за красив, ала той питаше слаб интерес към външния си вид и определено не се гордеше с него. Смяташе, че начинът, по който изглежда лицето му, не беше негова заслуга. Беше наследство от слабоволев баща и майка, която разтваряше краката си за всеки, който уловеше окоето ѝ.

Беше на четиринайсет, когато започна да забелязва погледите, които жените му хвърляха, и да изпитва удоволствие от вниманието им. Но сега, след дванайсет години, вече се бе преситил от прекалено много жени.

– Разбира се, че те чух. Изгъкна ми един куп причини, поради които трябва да работя за баща ти.

– Той е много влиятелен човек.

– Вече си имам работа.

– Наистина, Барън, това едва ли може да се нарече работа. Това е социална дейност.

Кейн я измери с безстрастен поглед.

– Няма нищо социално в това. Хазартът е начин да си изкарвам прехраната.

– Но...

– Как предпочиташ: да се качим горе или да те отведе у вас? Не бих искал да те задържа прекалено до късно.

Тя тутакси скочи на крака и миг по-късно и в леглото му. Гърдите ѝ бяха пищни и налети и докато ги стискаше в ръце, той се чудеше защо не му доставят удоволствие.

– Нека ме заболи – прошепна тя. – Само малко.

Кейн беше уморен да наранява, уморен от болката, от която, изглежда, не можеше да избяга, въпреки че войната бе свършила. Устата му цинично се изкриви.

– Както дамата желае.

* * *

По-късно, когато отново беше сам и облечен за вечерта, той бродеше из стаите на къщата, която бе спечелил с помощта на чифт попове. Нещо в обстановката му напомняше за дома, където бе отраснал.

Беше на десет, когато майка му избяга и остави баща му, потънал в дългове, в мрачното филаделфийско имение, което постепенно се рушеше поради нехайство и липса на пари. Три години по-късно баща му умря и дамите от благотворителния комитет дойдоха, за да го отведат в сиропиталище. Той избяга още същата нощ. Нямахме ясна цел, само знаеше посоката. На запад.

Прекара следващите десет години, като се придвижваше от град на град, захващайки се с какво ли не: беше пастир на стада, сетне работи като общ работник, полагащ железопътни релси, беше златотърсач, докато не откри, че по-скоро може да намери скъпоценния метал на масата за карти, отколкото в ручейте и реките. По онова време Западът беше нова земя, която се нуждаеше от образовани хора, но Барън не посмя никому да признае, че може да чете.

Жените се влюбваха в красивия младеж, чиито изваяни черти и студени сиви очи криеха хиляди тайни, ала душата му бе скована от лед, който нито една от тях не успя да разтопи. Нежните чувства, които се вкореняват от люлката и разцъфват в детето, познало любовта, липсваха у него. Дори самият Кейн

не знаеше дали бяха завинаги мъртви, или само замръзнали. А и не го беше грижа.

Когато войната избухна, той за пръв път от дванайсет години прекоси река Мисисипи в обратна посока и се записа в армията, но не за да помага да се запази Съюзът, а защото беше човек, който ценеше свободата над всичко останало и ненавиждаше самата идея за робство. Присъедини се към закалените в сраженията войски на Грант¹ и заслужи одобрението на генерала при шурма на форт Хенри. Когато достигнаха Шайло, той вече беше член на щаба на Грант. На два пъти едва не го убиха, веднъж при Висксбърг² и четири месеца по-късно при Чатануга³ при атаката на Мисионари Ридж в битката, която бе осигурила успешния поход на войските на Шърман към морето.

Вестниците започнаха да пишат за Барън Кейн, провъзгласявайки го за „героя на Мисионари Ридж“, и възхваляваха смелостта и патриотизма му. След серия от успешни набези на Кейн през вражеските линии, репортерите постоянно цитираха фразата на генерал Грант: „Предпочитам да загубя дясната си ръка, отколкото да загубя Барън Кейн“.

Това, което нито Грант, нито вестниците знаеха, беше, че Кейн живееше заради риска. Опасността, също както и сексът, го караше да се чувства жив и цялостен. Може би заради това се изхранваше с игра на покер. Можеше да рискува и да заложи всичко на една карта.

Но постепенно и това бе изгубило своя блясък. Картите, скъпите клубове, жените – нищо от тези неща вече нямаше някогашното значение за него. Нещо му липсваше, но не знаеше какво.

* * *

Кит внезапно се събуди от непознат мъжки глас. Към бузата ѝ бе притиснато стръкче слама и за миг тя се почувства, сякаш

¹ Юлиус С. Грант (1822–1885), генерал от армията на Съюза по време на Гражданската война и осемнайсети президент на САЩ (1869–1877). – Б. пр.

² Обсадата на Висксбърг (18 май – 4 юли 1863 г.) е едно от последните военни действия по време на Гражданската война. След поредица от маневри, генерал Грант и съюзническата армия пресичат Мисисипи и притискат армията на Конфедерацията, предвождана от генерал Джон С. Пембъртън, в отбранителните линии около града крепост Висксбърг, Мисисипи. – Б. пр.

³ Вторият по големина град в щата Тенеси. – Б. пр.

отново беше у дома, в плевнята на „Възкръснала слава“. Тогава си спомни, че плевнята бе изгоряла.

– Защо не се прибереш да си починеш, Магнъс? Имал си дълъг ден.

Гласът идваше от другата страна на преградата. Беше дълбок и звучен, без удължени гласни и прошепнати съгласни, както говореха по нейния край.

Тя примигна и се опита да различи нещо в мрака. Изведнъж си спомни. Мили боже! Беше заспала в конюшната на Барън Кейн.

Повдигна се на лакът, ядосана, че не може да вижда по-добре. Онази жена на ферибота я бе заблудила с посоката и когато най-сетне успя да намери къщата, вече се бе стъмнило. Отначало се скри зад дърветата от другата страна на пътя, но след като нищо не се случи, заобиколи сградата отзад и се покатери на оградата, за да огледа по-добре. Щом зърна отворения прозорец на конюшната, реши да се вмъкне вътре и да разузнае обстановката. За съжаление, познатите миризми на коне и прясно сено ѝ бяха дошли в повече и Кит бе заспала в дъното на една празна клетка.

– Утре заран Саратога ли ще вземете?

Този глас беше различен. Познатият мелодичен акцент напомняше на речта на бившите роби от южните плантации.

– Може би. Защо?

– Не ми харесва как се възстановява глезенът ѝ. По-добре да ѝ дадем още няколко дни.

– Добре. Утре и аз ще я погледна. Лека нощ, Магнъс.

– Лека, майоре.

Майор? Сърцето на Кит се разтуптя. Мъжът с дълбокия глас беше Барън Кейн! Девојката се промъкна до прозореца на конюшната и погледна над перваза точно когато той изчезна в ярко осветената къща. Прекалено късно. Бе пропуснала възможността да зърне лицето му. Целият ѝ ден бе отишъл напразно.

За миг усети предателско стягане в гърлото. Не би могла да оплеска нещата повече, дори да се бе опитала. Минаваше полунощ, тя беше сама в непознатия град на янките и още първия ден едва не я бяха сгасчили! Преглътна с усилие и се опита да възвърне самообладанието си, като решително нахлупи окъсаната си шапка още по-ниско на челото. Нямахме смисъл да съжа-

лява за минали неща, които не може да промени. Сега трябваше да се измъкне от тук и да намери място, където да прекара остатъка от нощта. Утре щеше да възобнови наблюдението си от по-безопасно разстояние.

Грабна вързопа си, прокрадна се до вратата и се послуша, Кейн се бе прибрал в къщата, но къде беше мъжът, на име Магнъс? Предпазливо бутна вратата и надникна навън.

Светлината, идваща от пролуките между завесите, осветяваше откритото пространство между конюшната и помещението за каретите. Тя се измъкна и се послуша, но дворът беше притихнал и пуст. Знаеше, че желязната порта във високата тухлена стена беше заключена, затова трябваше да излезе по същия начин, по който беше влязла – като се прехвърли през оградата. Притесняваше се само, че се налагаше да пробяга през открития участък от двора. Пое дълбоко дъх и хукна.

В мига, в който се отдалечи от конюшната, разбра, че нещо не беше наред. В нощния въздух, вече неприкриван от миризмата на коне, се носеше лек аромат от дима на пура.

Кръвта ѝ лудо препусна. Изпълнена с решителност, се опита да се изкачи по оградата, но стъблото на бръшляна, за което се бе уловила, се пречупи в дланта ѝ. Кит трескаво се вкопчи в друго, изтърва вързопа, но се закатери по стената. Точно когато стигна до върха, някой я дръпна рязко за дъното на панталона. Тя безпомощно размаха ръце, все едно се опитваше да се залови за въздуха, и накрая плъосна по лице върху земята. Един ботуш стъпи на кръста ѝ.

– Виж ти, виж ти, какво си имаме тук? – разнесе се над главата ѝ провлаченият глас на собственика на ботуша.

Падането бе изкарало въздуха от дробовете ѝ, но тя все пак разпозна плътния глас. Мъжът, който я притискаше към земята, беше нейният заклет враг, майор Барън Натаниъл Кейн.

Пред очите ѝ се спусна червена пелена на ярост. Момичето зарови ръце в пръстта и се опита да се надигне, но той не помръдна.

– Махни си проклетия крак от мен, мръсен кучи сине!

– Не мисля, че съм готов да го направя – отвърна той със спокойствие, което още повече я вбеси.

– Пусни ме! Веднага ме пусни!

– За крадец си голям куражлия.

– Крадец! – Кит възмутено удари с юмрук по земята. – През

живота ми никога нищо не е било откраднато от мен. Намери някой, който твърди обратното, и аз ще ти покажа един проклет лъжец!

– Тогава какво правиш в конюшната ми?

На това вече Кит нямаше отговор. Отчаяно се опита да измъкне някакво извинение, на което той можеше да повярва.

– Аз... аз дойдох тук да търся... да търся... работа в конюшната. Не видях никого наоколо, затова влязох вътре да изчакам някой да се появи. Сигурно сънят ме е надвил.

Кракът му не се отмести.

– К-когато се събудих, вече беше тъмно. Тогава чух гласове, уплаших се, че някой може да ме види и да си помисли, че се опитвам да навреда на конете.

– Струва ми се, че този, който търси работа, би трябвало да има достатъчно ум, за да почука на задната врата.

В това отношение Кит споделяше мнението му.

– Срамувах се – смънка тя.

Той се засмя и бавно вдигна крака си.

– Сега ще ти позволя да станеш. Но ако се опиташ да избягаш, ще съжаляваш, момче.

– Аз не съм... – Девојката успя навреме да се спре. – Не смятам да бягам – поправи се и се изправи на крака. – Не съм направил нищо лошо.

– Предполагам, че трябва да проверим, нали?

Точно в този момент луната излезе иззад облаците и той престана да бъде неясна зловеща сянка, превръщайки се в мъж от плът и кръв. Дъхът ѝ секна.

Той беше висок, широкоплещест, с тесни бедра. Въпреки че обикновено не обръщаше внимание на такива неща, момичето неволно осъзна, че този янки беше най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Изпод отворената яка, закрепена с малки копчета от оникс, върху бялата му риза висяха краищата на вратовръзката. Носеше черен панталон и стоеше нехайно отпуснат, с ръка леко опряна на бедрото. Пурата все още беше стисната между зъбите му.

– Какво има там? – посочи с глава той към вързопа, който все още лежеше в подножието на оградата.

– Нищо ваше! – сопна се тя, припомняйки си учтивата форма на обръщение.

– Покажи ми.

Кит искаше да се възпротиви, но съдейки по изражението му, реши, че той няма да възприеме благосклонно отказа ѝ, затова измъкна вързопата от треволяка и го развърза.

– Дрехи за преобличане, том „Есета“ на господин Емерсън и револвера на баща ми. – Не спомена обратния билет за влака за Чарлстън, мушнат между страниците на книгата. – Както виждате, няма нищо ваше.

– Какво разбира момче като теб от есетата на господин Емерсън?

– аз съм негов последовател.

Ъгълчето на устната му леко потрепна.

– Имаш ли пари?

Тя се наведе, за да завърже вързопата.

– Много ясно, че имам. Да не мислите, че съм толкова инфантилен, че да дойда в чужд град без пукната пара?

– Колко?

– Десет долара – отвърна тя предизвикателно.

– Няма да преживееш дълго в Ню Йорк с тях.

Щеше да е много по-скептичен, ако знаеше, че Кит имаше само три долара и двайсет и осем цента.

– Нали ви казах, че търся работа.

– Каза ми.

Само да не беше толкова огромен. Кит неволно отстъпи назад, ненавиждайки се за страхливостта.

– Май е по-добре сега да си вървя.

– Знаеш, че влизането в чужда собственост е незаконно. Може би не е зле да те заведе в полицията.

Кит не обичаше да я притискат в ъгъла, затова дръзко вирна брадичка.

– Изобщо не ми пука какво ще направите. Не съм сторил нищо лошо.

Мъжът скръсти ръце пред гърдите.

– Откъде си, момче?

– От Мичиган.

Отначало тя не разбра защо янкито избухна в смях, но после осъзна грешката си.

– Май ме разкрихте. Всъщност съм от Алабама, но макар че войната свърши, не изгарям от желание да го разгласявам.

– Тогава е по-добре да си държиш устата затворена – подсмихна се той. – Не си ли твърде млад, за да носиш оръжие?

– Не виждам защо не. Знам да си служа с него.

– Обзалагам се, че е така. – Кейн я огледа по-внимателно. –
Защо си напуснал дома си?

– Там вече няма работа.

– Ами родителите ти?

Кит повтори историята, която бе разказала на уличния търговец. Когато свърши, той дълго мисли. С усилие на волята тя се застави да не издаде притеснението си.

– Моят помощник-коняр напусна миналата седмица. Искаш ли да работиш за мен?

– За вас? – едва чуто промърмори девойката.

– Точно така. Ще получаваш заповеди от моя управител Магънс Оуен. Той не е с белоснежна кожа като твоята, така че, ако това ще оскърби южняшката ти гордост, по-добре го кажи сега и да не губим повече време. – Когато тя не отговори, той продължи: – Можеш да спиш над конюшните и да се храниш в кухнята. Заплатата е три долара на седмица.

Кит зарови носа на протрития си ботуш в прахоляка. Мислите ѝ бясно препускаха. Ако бе научила нещо днес, то беше, че нямаше да е толкова лесно да убие Барън Кейн, особено сега, след като видя лицето му. Работата в конюшните щеше да ѝ даде възможност да бъде близо до него, макар че правеше задачата ѝ двойно по-опасна.

Но кога опасността я бе притеснявала?

Пъхна палци в колана на панталона си.

– Още четвърт долар, янки, и ще имате помощник-коняр.

* * *

Стаята ѝ над конюшните миришеше приятно на коне, кожа и прах. Беше уютно обзаведена с меко легло, дъбов люлеещ се стол, избелял килим и умивалник, на който тя не обърна внимание. Много по-важен беше прозорецът, който гледаше към задната част на къщата, откъдето можеше да наблюдава.

Изчака, докато Кейн изчезна в къщата, изрита ботушите и се покатери в леглото. Въпреки дрямката в конюшните, се чувстваше уморена. Ала не успя веднага да заспи. Вместо това се замисли как би протекъл животът ѝ, ако, когато беше на осем години, баща ѝ не бе предприел онова пътуване до Чарлстън и не му бе хрумнало отново да се ожени.

От мига, в който Гарет Уестън бе срещнал Роузмари, си бе загубил ума, макар че тя беше по-възрастна от него и под външността си на русокоса красавица таеше жестокост и егоизъм, които всеки глупак би забелязал. Роузмари не скри факта, че не понася деца, и в деня, в който Гарет я доведе във „Възкръснала слава“, под предлог че младоженците се нуждаят от уединение, тя изпрати осемгодишната Кит да прекара нощта в една колиба, близо до бараките на робите. Никога не ѝ позволиха да се върне обратно.

Ако момичето забравеше, че повече няма право да се разхожда в къщата, Роузмари ѝ го напомняше със звучна плесница или издърпване на ухото, затова Кит предпочиташе да се крие в кухнята. Дори редките уроци, получавани от съседския възпитател, се провеждаха в колибата.

Гарет Уестън никога не се бе държал като любящ баща, но сега изобщо не забелязваше, че единственото му дете получаваше по-малко грижи дори от децата на робите. Беше прекалено обсебен от красивата си, чувствена жена.

Съседите бяха възмутени. *Онова дете съвсем е подивяло! Това и за момче не е редно, но дори глупак като Гарет Уестън би трябвало да знае, че не може да оставя така едно момиче да се щура наоколо.*

Роузмари Уестън пет пари не даваше за местното общество и пренебрегваше недвусмислените намеци, че Кит се нуждае от гувернантка или най-малкото от прилични дрехи. Понякога милостливите съседки подаряваха на Кит старите рокли на дъщерите си и ѝ четяха лекции как трябва да се държи една истинска дама. Кит не обръщаше внимание на наставленията и разменяше роклите за панталони и момчешки ризи. Когато навърши десет години, можеше да стреля, да ругае, да язди кон без седло и дори бе пушила пура.

През нощите, когато самотата я измъчваше, тя не спираше да си повтаря, че новият ѝ живот има много предимства за момиче, родено с авантюристично сърце. Можеше по всяко време да се покачи на някое прасковено дърво в градината или да се люлее на въжето, завързано за гредите в плевнята. Работниците от плантацията я научиха да язди и да лови риба. Често се прокрадваше в библиотеката, преди машехата ѝ да се събуди, за да може без притеснение и нравоучения да си избере желаната книга. А ако ожулеше коляното си или някоя треска се забиеше в петата ѝ, винаги можеше да изтича в кухнята при Софрония.

Но войната промени всичко. Първите изстрели проехтяха пред стените на форт Съмптър месец преди четиринайсетия ѝ рожден ден. Скоро след това Гарет Уестън остави управлението на плантацията в ръцете на Роузмари и се записа в армията на Конфедерацията. Тъй като мащехата на Кит не ставаше преди единайсет и почти никога не напускаше къщата, „Възкръснала слава“ започна да запада. Момичето отчаяно се опитваше да замести баща си, но войната бе сложила край на търговията с памук от Юга, а тя беше прекалено млада, за да се справи с всичко.

Робите избягаха. Гарет Уестън беше убит при Шайло. Кит с горчивина узна, че бе завещал плантацията на съпругата си. Няколко години по-рано девойката бе получила попечителски фонд от баба си, ала това нищо не означаваше за нея.

Не след дълго войските на янките маршируваха през Ръдърфорд, като грабеха и опожаряваха всичко по пътя си. Увлечението на Роузмари по красив млад лейтенант от Охайо и последвалата покана към него да я посети в спалнята, пощадиха къщата във „Възкръснала слава“, но не и стопанските постройки. Малко след капитулацията на генерал Лий¹ в Апоматокс Роузмари издъхна от разразилата се епидемия от инфлуенца.

Кит бе изгубила всичко. Баща си, детството си, живота, с който бе свикнала. Остана само земята. Само „Възкръснала слава“. И докато се свиваше върху тънкия дюшек в малката стая над конюшната, собственост на Барън Кейн, тя знаеше, че това беше единственото, което беше важно. Без значение какво трябваше да направи, щеше да си върне плантацията.

Заспа, унесена в мечти колко хубав щеше да стане животът ѝ, когато „Възкръснала слава“ най-после щеше да ѝ принадлежи.

---

¹ Най-изтъкнатият генерал (1807–1870) на силите на Конфедерацията в Американската гражданска война. – Б. пр.